

то последното хармонира съ действителността, както и каквото и да било писмени документи и паметници.

По отношение на първото ще кажемъ: че когато за много български градове, па дори и за села, въ паметта на хората живеятъ и цвятътъ най-чудни и разнообразни предания и легенди, за Севлиево, напротивъ, като че ли не съществуватъ такива.

Причинитъ за това сж, споредъ насъ, две: 1) късното заселване на града отъ българи и 2) голъмото опустошение на чумата въ 1837 г., която въ своя смъртоносна потокъ е завлякла значителна частъ отъ българското население, предимно старци, които, нѣма съмнение, сж и главнитъ носители на преданието.

По отношение пакъ на втория елементъ — писменитъ документи и паметници, ще кажемъ същото: че когато за много български градове намираме изобилни сведения въ периодическия ни печатъ отъ преди и следъ Освобождението, за Севлиево почти нищо не е писано, липсватъ и най-малкитъ сурови материали. Извънъ това, въ съчиненията на чуждитъ учени и пътешественици наизтъкватъ: Герлаахъ, Хаджи Калфа Пукевилъ, Баронъ Феликсъ де Бююжъ, А. Бланки, Ами Буе, Киприянъ Робертъ, В. Григоровичъ, Виссманъ, Дентонъ, Бартъ, Камизъ и др., които, въ скоби казано, сж опознали страната ни много по-добре отъ насъ, българитъ, сжко тѣй много малко или дори нищо не се споменува за Севлиево, когато за градове, като: Пловдивъ, София, Търново и др. се даватъ не само ценни за времето си сведения, но се правятъ и рѣдки по художественостъ описания.

Съ написаната отъ насъ брошура ние не смѣтаме, че сме казали всичко, което, може би, се знае и трѣбва да се каже за Севлиево: нѣмаме по-вече материална възможностъ да ходимъ и се ровимъ въ чуждитъ библиотеки.

На край ще добавимъ, че предложената отъ насъ брошура е само първата частъ отъ книгата подъ горния надсловъ. Втората частъ, издаването на която ще зависи отъ приема, който настоящата ще намѣри въ обществото, ще обхваща събития и факти отъ освобождението на Севлиево до днесъ.

Н. Ганевъ.

гр. Севлиево.

1-януарий 1925 г.